

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΡΟΣΕΙΣΜΙΚΕΣ ΔΟΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Οι τελευταίες συγκλονιστικές χρηματοπιστωτικές καταρρεύσεις είναι μόνο ισχυρές προσεισμικές δονήσεις του επερχόμενου μελλοντικού οικονομικού και κοινωνικού σεισμού, πολύ χειρότερου από το κραχ του 1929.

Του σεισμού που την έκρηξη του δεν μπορεί να ματαιώσει κανένας "κεϋνσιανισμός" καμιά κρατική παρέμβαση και καμιά δημοκρατική ή λαϊκή "μεταρρύθμιση" του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος. Τα δεινά της καπιταλιστικής αποσύνθεσης και τον κυοφορούμενο τρίτο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, θα μπορέσει να τα αποφύγει η ανθρωπότητα μόνο με την προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση.

Όμως, η παγκόσμια εμπειρία της πάλης των τάξεων έχει αποδείξει, με τον πιο αναμφισβήτητο τρόπο, ότι η επερχόμενη προλεταριακή επανάσταση δεν μπορεί να νικήσει δίχως το παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης, χωρίς το πρόγραμμα, την ηγεσία και το κόμμα του νικηφόρου λενινικού μπολσεβικισμού. Την κρίση, την ανεργία, την ακρίβεια, την πείνα, τους εντεινόμενους εξοπλισμούς, τους πολέμους και την σήψη της κοινωνίας, μπορούμε να τα συντρίψουμε με την πάλη για την ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς πάνω στις βάσεις του ιδρυτικού της συνεδρίου, τα θεμέλια του μπολσεβίκικου επαναστατικού μαρξισμού.

ΠΟΛΕΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
Ο 2ος Παγκόσμιος πόλεμος και η 4η Διεθνής
Σελίδα 10-11

**ΠΑΝΙΚΟΣ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΩΝ
ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΚΟΣΜΟ**

Σελίδα 3

**ΤΡΑΠΕΖΕΣ: Όπλα
κερδοσκοπίας και
μαζικής εξαθλίωσης**

Σελίδα 9

**Ανεργία και Ακρίβεια
απειλούν με εξαθλίωση
και εκφυλισμό**

Σελίδα 8

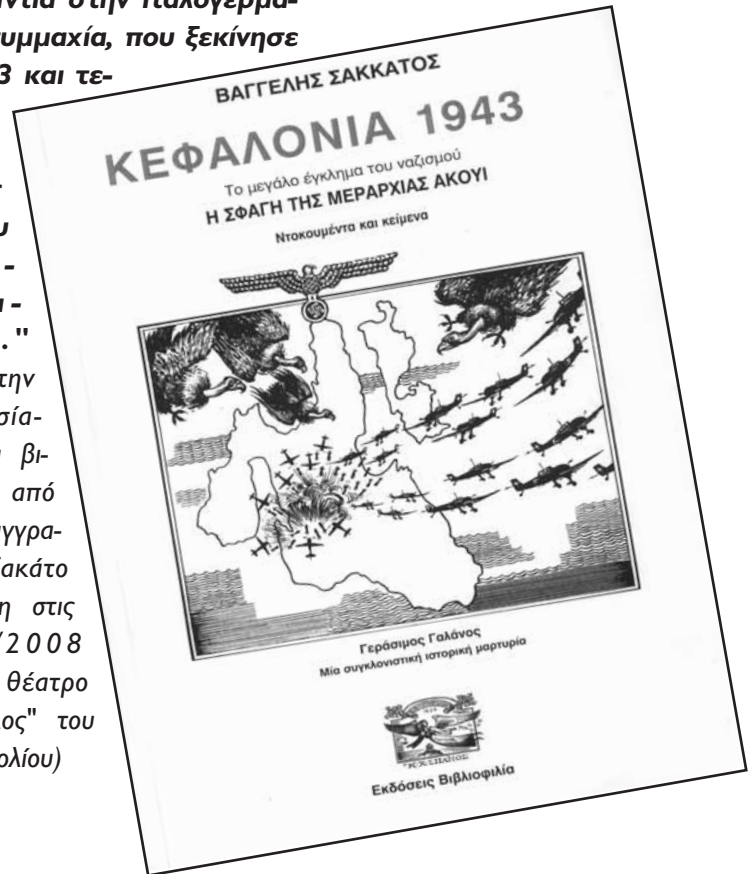
ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ 1943

ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ σ. ΣΑΚΑΤΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗ για την μεγάλη σφαγή της μεραρχίας ΑΚΟΥΙ τον Σεπτέμβρη 1943

Η κυκλοφορία του νέου βιβλίου του συντρόφου Σακάτου Βαγγέλη "ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ 1943, Η ΣΦΑΓΗ ΤΗΣ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ ΑΚΟΥΙ" συνέπεσε με την συμπλήρωση 65 χρόνων από τον Σεπτέμβρη του 1943 που έγινε το μεγάλο αυτό έγκλημα του ναζισμού. "Έτσι, τούτο μου το καινούριο βιβλίο -είπε ο συγγραφέας του στην παρουσίασή του, στην Κεφαλονιά- είναι και μνημόσυνο στα αδικημένα θύματα. Πολλά έχουν λεχθεί γι' αυτό το θέμα και τα τελευταία χρόνια κυκλοφορεί και η άποψη πως το έχουμε παρακάμει με τους Ιταλούς, που ήταν κι αυτοί κατακτητές... Φυσικά και οι Ιταλοί ήλθαν στην Ελλάδα και εδώ στο νησί μας ως κατακτητές και ήταν κατακτητές. Αλλά θα πρέπει πάντα να κάνουμε τη διάκριση μεταξύ των λαών που σέρνονται στα πολεμικά σφαγεία ως πρόβατα επί σφαγήν και των αρχουσών τάξεων αυτών των λαών και των κυβερνήσεων που υπηρετούν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα εναντίον και των ίδιων τους των λαών που είναι πάντοτε τα θύματα.... Εδώ στην Κεφαλονιά

λοιπόν, τον Σεπτέμβρη 1943 συντελέστηκε κάτι το πολύ μεγάλο. Μια ολόκληρη Μεραρχία του ως τότε φασιστικού στρατού του Μουσολίνι, αποφάσισε δημοκρατικά, με δημοψήφισμα, να μην παραδώσει τα όπλα και να πολεμήσει κατά του γερμανικού ναζισμού, του ως τότε συμμάχου, εν γλώσει μάλιστα του γεγονότος πως αυτός ο αγώνας ήταν προκαταβολικά χαμένος... Σε αυτήν την εξέλιξη τον αποφασιστικότερο ρόλο τον έπαιξε το ΕΑΜ, που πολύ πριν από τα γεγονότα είχε επιδοθεί σε συστηματική διαβρωτική αντιφασιστική προπαγάνδα μέσα στον Ιταλικό στρατό της Κεφαλονιάς, ερχόμενο σε επαφή με δημοκρατικούς στρατιώτες και αξιωματικούς, όπως και με τους Σλοβένους, τον άοπλο λόχο εργασίας που είχαν μαζί τους οι Ιταλοί και εκτελούσαν καταναγκαστικά έργα... Έχουμε επομένως μέσα στον Ιταλικό στρατό της Κεφαλονιάς μια επαναστατική κατάσταση.

Μια εξέγερση της Άκουι ενάντια στην Ιταλογερμανική συμμαχία, που ξεκίνησε στις 13 και τελείωσε στις 22 του Σεπτεμβρη..." (Από την παρουσίαση του βιβλίου από τον συγγραφέα Σακάτο Βαγγέλη στις 27/8/2008 στο θέατρο "Κέφαλος" του Αργοστολίου)

Διαδώστε - ενισχύστε την Εργατική Δημοκρατία

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας στηρίζεται αποκλειστικά στο υστέρημα λιγοστών αγωνιστών του επαναστατικού μαρξισμού και του εργατικού κινήματος.

Τα πράγματα όμως δυσκολεύουν κάθε μέρα και πιο πολύ. Όλα ακριβαίνουν διαρκώς, η ανεργία μεγαλώνει ασταμάτητα, τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι συντάξεις μένουν στάσιμα.

Έτσι, οι ανάγκες του αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική μισθοδουλεία κι ενάντια στην εξαθλίωση, μεγαλώνουν κι αυτές επίσης.

Η φωνή της Εργατικής Δημοκρατίας πρέπει να δυναμώνει αδιάκοπα. Η έκδοσή της πρέπει να πυκνώνει.

Αλλά αυτό για να γίνει, είναι απαραίτητο να συμμετέχουν ολοένα και περισσότεροι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες, στη διάδοσή της, στην οικονομική ενίσχυσή της και στο γράψιμό της.

Σχηματίστε παντού ομάδες υποστήριξης της Εργατικής Δημοκρατίας. Διαβάστε, διαδώστε, ενισχύστε, γράψτε, την εφημερίδα που αγωνίζεται με συνέπεια ενάντια στην ψεύτικη δημοκρατία της κεφαλαιοκρατίας, για να νικήσει η δημοκρατία της εργατικής τάξης, η μόνη αληθινή δημοκρατία των Εργατικών Συμβουλίων.

Οργανωθείτε και παλέψτε μαζί μας: για συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες, για εργατικά συνδικάτα, μαζικά, ενωτικά, δημοκρατικά, χωρίς καμιά εξάρτηση, για να συγκροτήσουμε το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και να οικοδομήσουμε το επαναστατικό κόμμα της εργατικής εξουσίας, για κυβέρνηση των εργατών και των φτωχών αγροτών με σοσιαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Τεύχος Νο 51 - Οκτώβρης 2008

ΠΑΝΙΚΟΣ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΩΝ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

Η χαώδης τρύπα που αποκαλύφθηκε, με τις καταρρεύσεις και τις κρατικοποιήσεις μεγάλων τραπεζικών και επενδυτικών κολοσσών μέσα στα καπιταλιστικά κέντρα, των ΕΠΑ και της Ευρώπης, τον Σεπτέμβρη 2008, και η πλήρης αποσταθεροποίηση του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος που προκάλεσε, έχει σπείρει τον πανικό και τον τρόμο πάνω σ' ολόκληρο τον καπιταλιστικό κόσμο. **"Αντιμετωπίζουμε τη χειρότερη οικονομική κρίση από την εποχή της μεγάλης ύφεσης (το 1929) και οι σοβαρές συνέπειές της θα εξαπλωθούν πολύ πέρα από τη χρηματοπιστωτική σφαίρα"** προειδοποίησε με αγωνία ο γενικός γραμματέας του ΟΟΣΑ Ανχέλ Γκουρία, στη διάρκεια της ομιλίας του στο Συμβούλιο της Ευρώπης, στο Στρασβούργο.

Παρά τις τεράστιες ποσότητες κοινωνικού πλούτου τρισεκατομμυρίων δολαρίων και ευρώ, που ρίχνουν μέσα της οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις, για χάρη της "σωτηρίας" των τραπεζών και ολόκληρου του συστήματος, η τρύπα αυτή στις βάσεις της καπιταλιστικής λειτουργίας, όχι μόνο δεν κλείνει, αλλά, αναπόφευκτα, διευρύνεται και βαθαίνει ακόμα περισσότερο. **Η κατάρρευση δεν απειλεί πια μόνο την κάθε τράπεζα στον πλανήτη. Τα χρηματιστήρια έχουν μπει ήδη σ' αυτό τον χορό ("ασανσέρ τρόμου" το λένε),**

ενώ η αποκαλούμενη πραγματική παγκόσμια οικονομία έχει ήδη εισέλθει στο χάσμα της νέας ύφεσης, που αναμένεται να είναι η μεγαλύτερη σε διάρκεια από το 1981-82.

Πολύ γρήγορα και με περίσσιο τρόπο, τα ιθύνοντα μυαλά του καπιταλισμού, διαπίστωσαν ότι τα πασίγνωστα 700 δις. δολάρια που αποφάσισε να παραχωρήσει η κυβέρνηση Μπους από τα δημόσια ταμεία προς τους τραπεζίτες, (χώρια τα 1,8 τρις δολάρια που προηγούμενα είχαν δοθεί για την κρατικοποίηση κλονιζόμενων κολοσσών που κινδύνευαν με κατάρρευση ή παραχωρήθηκαν με μικρότερη δημοσιότητα για παρόμοιους σκοπούς), τα τρισεκατομμύρια ευρώ που

πρόσφεραν οι κυβερνήσεις της ΕΕ, της Ρωσίας και άλλες, και όλα τα άλλα μέτρα που συνεχώς ανακοινώνονται, είναι πολύ λίγα για να σταματήσουν την κατρακύλα. Χρειάζονται όλο και περισσότερα μέτρα, όλο και μεγαλύτερα ποσά, και πάλι χωρίς καμιά ελπίδα για αποτελέσματα.

Αρκεί να αναλογιστεί κανείς ότι η εκτιμώμενη (εικονική) αξία των χρηματοπιστωτικών παραγώγων, πάνω στα οποία έχουν στηθεί τα παγκόσμια κερδοσκοπικά παιχνίδια μεγάλων τραπεζικών, επενδυτικών και χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και τώρα βρίσκονται στο επίκεντρο της κρίσης, (μέρος των οποίων α-

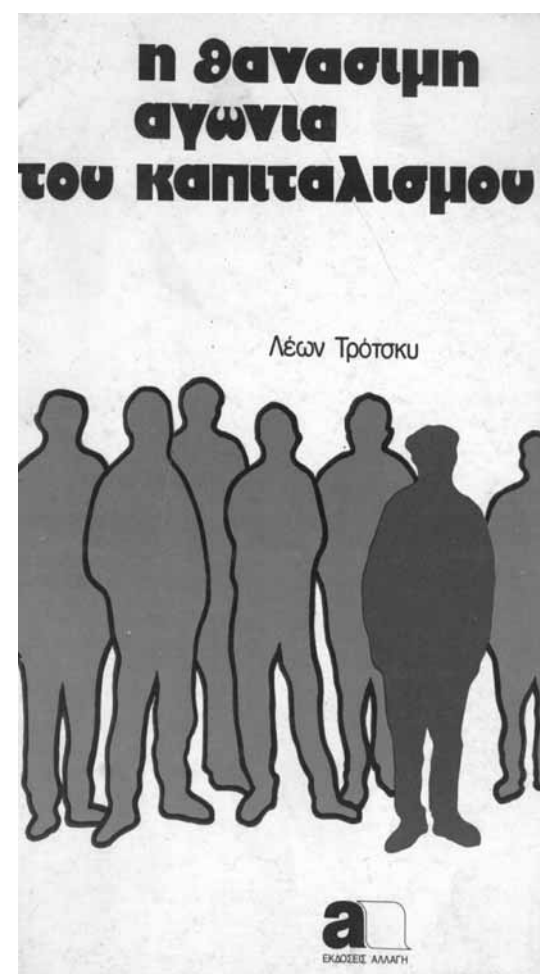
Στη Σελίδα 4

"Η παγκόσμια πολιτική κατάσταση, στο σύνολό της, χαρακτηρίζεται πριν απ' όλα από την ιστορική κρίση της ηγεσίας του προλεταριάτου.

Οι οικονομικές προϋποθέσεις για την προλεταριακή επανάσταση έχουν φτάσει από καιρό στο πιο ψηλό σημείο που μπορούν να φτάσουν κάτω από τον καπιταλισμό. Οι παραγωγικές δυνάμεις της ανθρωπότητας έχουν πάψει να αναπτύσσονται. Οι καινούριες ανακαλύψεις και οι νέες τεχνικές πρόοδες δεν οδηγούν πια στην αύξηση του υλικού πλούτου. Οι συγκυριακές κρίσεις, μέσα σε συνθήκες κοινωνικής κρίσης ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος, φορτώνουν στις μάζες όλο και πιο μεγάλες στερήσεις και βάσανα. Η αύξηση της ανεργίας βαθαίνει, με την σειρά της την οικονομική κρίση του κράτους και υπονομεύει τα κλονισμένα νομισματικά συστήματα. Οι κυβερνήσεις, τόσο οι δημοκρατικές όσο και οι φασιστικές, πέφτουν από τη μια χρεοκοπία στην άλλη...

Οι φλυαρίες κάθε είδους ότι οι ιστορικές συνθήκες δεν είναι ακόμα "ώριμες" για το σοσιαλισμό, δεν είναι παρά το προϊόν της άγνοιας ή μιας συνειδητής απάτης. Οι αντικειμενικές προϋποθέσεις για την προλεταριακή επανάσταση όχι μονάχα είναι ώριμες αλλά κι έχουν αρχίσει να σαπίζουν. Χωρίς τη σοσιαλιστική επανάσταση, κι αυτό στην ερχόμενη ιστορική περίοδο, ολόκληρος ο ανθρωπίνος πολιτισμός απειλείται να οδηγηθεί στην καταστροφή. Τα πάντα εξαρτιούνται από το προλεταριάτο, δηλαδή πρώτ' απ' όλα από την επαναστατική πρωτοπορία του. Η ιστορική κρίση της ανθρωπότητας έχει αναχθεί σε κρίση της επαναστατικής ηγεσίας."

Λ. Τρότσκι, 1938 - Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς - 3/9/1938).

Από τη Σελίδα 4

ποτελούν και τα subprime - ενυπόθηκα δάνεια χαμηλού ρίσκου- που το σκάσιμο της φούσκας τους αποτέλεσε την αφορμή του σημερινού κραχ), υπολογίζονταν στα τέλη 2007 στο ασύλληπτο ποσό των 600 (εξακοσίων) τρισεκατομμυρίων δολαρίων (Ημερησίακ)!! Έντεκα φορές πάνω από το παγκόσμιο ετήσιο εγχώριο προϊόν που δεν ξεπερνάει τα 50 τρισεκατομμύρια δολάρια (ενώ των ΕΠΑ μόνο είναι περίπου 13 τρισεκ. δολάρια) τότε εύκολα εξηγείται ο παγκόσμιος τρόμος και πανικός για την εξέλιξη της σημερινής χρηματοπιστωτικής κρίσης. **Όσα κι αν διαθέσουν τα κρατικά ταμεία δεν μπορούν με τίποτα να καλύψουν τις φούσκες που δημιούργησαν και κινδυνεύουν να σκάσουν!**

Τα δισεκατομμύρια των εργαζομένων, των άνεργων, των άστεγων, των πεινασμένων, των εξαθλιωμένων σε ολόκληρο τον πλανήτη, που με τον σκληρό μόχθο τους, την φτώχεια και τις στερήσεις τους, δημιουργούν τον τεράστιο κοινωνικό πλούτο, με αγανάκτηση και οργή, βλέπουν τεράστια μυθικά ποσά του (28,5 τρισεκατομμύρια δολάρια χάθηκαν στην τελευταία κρίση) να απαξιώνονται, να χάνονται, να καταστρέφονται, για χάρη της κερδοσκοπίας και των κερδών λίγων εκμεταλλευτών. Πλούτος που θα επαρκούσε να εξασφαλίσει σε όλους τους ανθρώπους μιαν αξιοπρεπή και άνετη ανθρώπινη ζωή, καταλήγει, εξαιτίας της καπιταλιστικής κοινωνικής οργάνωσης, στις τσέπες και τα θησαυροφυλάκια μιας ολιγαρχίας ή χάνεται και σπαταλιέται λόγω της κρίσης της.

Με το κεφάλι στο χώμα, σαν την στρουθοκάμηλο

Οι πανικόβλητες εξηγήσεις των κυβερνήσεων και των άλλων διεθνών, οικονομικών και

πολιτικών επιτελείων και η μεταφορά τους από τις ασθμαίνουσες και αγωνιώδεις φωνές των εκφωνητών και σχολιαστών των τηλεοπτικών ειδήσεων, των ρεπορτάζ και αναλύσεων των εφημερίδων και των άλλων ΜΜΕ, παρουσιάζουν τις καταρρεύσεις και το κραχ να πρόκειται για έκτακτο καταστροφικό ακραίο καιρικό φυσικό φαινόμενο, που προέκυψε ξαφνικά. Σαν ένας τυφώνας, δηλαδή, που οι αιτίες του δεν χρήζουν άλλης εξήγησης και ερμηνείας, πέρα από την μοιρολατρική ανοχή των συνεπειών και την αναγκαία αποδοχή των "σωτήριων" "διορθωτικών" κυβερνητικών μέτρων.

Τα πιο "τολμηρά" σχόλια που μπορεί να ακούσει κανείς απ' αυτούς είναι η απόδοση "ευθυνών" για "προσωπικό πλουτισμό" σε κάποια διευθύνοντα στελέχη των τραπεζών που καταρρέουν ή στην ολιγωρία ελέγχου που έδειξαν κάποια κρατικά κυβερνητικά όργανα για την μεγάλη "πιστωτική επέκταση" που συνετελέστηκε τα τελευταία χρόνια και προκάλεσε την σημερινή κατάσταση κραχ.

Πολύ σπάνια, μέσα απ' αυτές τις γραμμές των πολιτικών, των οικονομολόγων και των δημοσιογραφικών συγκροτημάτων του αστικού κόσμου, επιχειρείται να συνδεθεί και να ερμηνευθεί το συθέμελο αυτό οικονομικό ταρακούνημα του χρηματοπιστωτικού κραχ με την συνολική οικονομική και κοινωνική κατάσταση και λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος. Αλλά και στις περιπτώσεις αυτές, οι ερμηνείες μένουν σταθερά στην εξήγηση ως "περιστασιακής" εξέλιξης που προκλήθηκε από "λαθεμένους" χειρισμούς και πολιτικές διευθυντών και κυβερνήσεων.

Η πιο πολιτικοποιημένη ανάμεσά τους είναι αυτή των "κευσιανών" ή των "κρατιστών" που αποδίδουν, πιο θαρρετά τώρα, την άσχημη οικονομική κατάσταση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας στην πολιτική του "νεοφιλελευθερισμού" που τις τελευταίες δεκαετίες επιβάλουν οι διεθνείς οικονομικοί οργανισμοί (ΟΟΣΑ, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, ΕΕ) και εφαρμόζουν όλες οι κυβερνήσεις. Προτείνοντας, ως "διόρθωση", απέναντι στην "νεοφιλελεύθερη" ασυδοσία της αγοράς, την "ρυθμιστική" παρέμβαση του αστικού κράτους σε αυτή για να προλαβαίνει τις αρρυθμίες της. Κάτι σαν αυτό, δηλαδή, (αλλά πιο εκτεταμένο και διαρκές), που, χωρίς καμιά δυσκολία, έκαναν ήδη όλες οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις, μετά το κραχ, "κρατικοποιώντας" τα χρέη των τραπεζών και ανοίγοντας τους κρουνοί των κρατικών ταμείων να τρέξουν άφθονο δημόσιο πλούτο προς τα θησαυροφυλάκια των τραπεζών και των επενδυτών.

Όλες ανεξαιρέτα οι πλευρές του αστικού κόσμου, μπροστά στην "ανεξέλεγκτη πιστωτική επέκταση", τα subprime και τ' άλλα πιστωτικά εικονικά επενδυτικά "σκουπίδια", το χρηματοπιστωτικό κραχ και την κρίση συνολικά, προτιμούν να χώνουν, στρουθοκαμηλικά, βαθιά το κεφάλι στο χώμα ή να το αποστρέ-

φουν από την πραγματικότητα, περιορίζοντας τις αναλύσεις και τις ερμηνείες τους στις λεπτομερειακές, τεχνικές και ειδικές διεργασίες που συνετελέστηκαν στη διάρκεια του κραχ και λίγο πριν απ' αυτό, ανάμεσα στις τράπεζες, τις επενδυτικές εταιρείες, τα χρηματιστήρια, τους επενδυτές, τις κυβερνήσεις. Αρνούμενες πεισματικά να "μιλήσουν" έξω από το καβούκι αυτό, για τις βαθύτερες αιτίες που γεννούν και προκαλούν τις διεργασίες των κρίσεων και των κραχ.

Όχι τυχαία φυσικά. Οι επιτελείς τους, ξέρουν πολύ καλά ότι μια τέτοια αναζήτηση θα τους οδηγούσε κατευθείαν στη πηγή των αιτιών. Στο "ιερό δικαίωμα" της ατομικής ιδιοκτησίας των καπιταλιστών. Στις αξεπέραστες διαρκείς ανάγκες τους για όλο και μεγαλύτερη, αλλά και ταχύτερη, διακίνηση και διόγκωση των κεφαλαίων τους, για όλο και πιο διευρυμένη, αλλά και γρηγορότερη, συσσώρευση περισσότερων κερδών. Θα τους έφερνε αντιμέτωπους, δηλαδή, με τις ίδιες τις θεμελιακές λειτουργίες και δομές του αστικού εκμεταλλευτικού συστήματος. Με τις βαθιές αντιφάσεις που τις διαπερνούν και τις αιτίες της κοινωνικοοικονομικής αποσύνθεσης ολόκληρου του ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού συστήματος.

Στη Σελίδα 5

“..Ο καπιταλισμός στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο οδηγεί κατευθείαν στην πιο ολόπλευρη κοινωνικοποίηση της παραγωγής, σπρώχνει μπορούμε, τους κεφαλαιοκράτες, παρά τη θέλησή και τη συνείδησή τους, σε κάποια νέα κοινωνική τάξη πραγμάτων που σημαίνει πέρασμα από την πλήρη ελευθερία συναγωνισμού προς την πλήρη κοινωνικοποίηση. Η παραγωγή γίνεται κοινωνική, η ιδιοποίηση όμως μένει ατομική. Τα κοινωνικά μέσα παραγωγής μένουν ατομική ιδιοκτησία ενός μικρού αριθμού ατόμων...

...η ανάπτυξη του καπιταλισμού έφτασε στο σημείο που, αν και η εμπορευματική παραγωγή “βασίλευει” όπως και πριν και θεωρείται η βάση όλης της οικονομίας, στην πραγματικότητα όμως έχει υποσκαφτεί και τα κυριότερα κέρδη πάνε στις “μεγαλοφυίες” των χρηματιστικών μηχανορραφιών. Αυτές οι μηχανορραφίες και απάτες έχουν για βάση τους την κοινωνικοποίηση της παραγωγής, η τεράστια όμως πρόοδος της ανθρωπότητας, που με τη δουλειά της έφτασε ως αυτή την κοινωνικοποίηση, πάει προς όφελος... των κερδοσκόπων”

Ν Λένιν “Ο ιμπεριαλισμός. σελ. 31-32, εκδ Θεμέλιο

Από τη Σελίδα 5

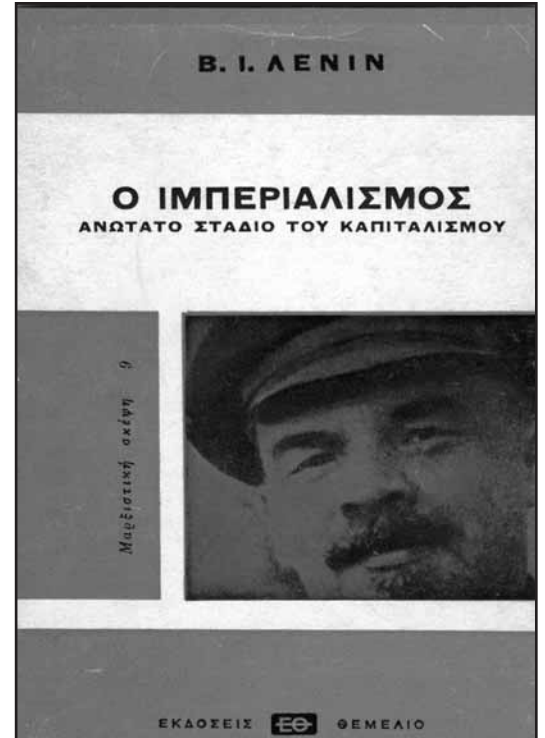
Τον ξέρουμε τον ένοχο και είναι γνωστή η αιτία

Αντίθετα από την καλλιεργούμενη πλασματική εικόνα, **το τελευταίο χρηματοπιστωτικό κραχ που βρίσκεται σε εξέλιξη, δεν είναι "περιστασιακό", ούτε και "ξαφνικό"**. Οι έντονες εκδηλώσεις και συμπτώματα κατάρρευσης που εμφάνιζε το αμερικάνικο τραπεζικό σύστημα είχαν αρχίσει να κάνουν έντονη την παρουσία τους αρκετά χρόνια πριν και ξέσπασε ιδιαίτερα μετά το σκάσιμο της φούσκας των subprime δανείων, που προκλήθηκε από την αδυναμία των αμερικάνων δανειοληπτών να ξεπληρώνουν τις δόσεις των δανείων τους. Από την άλλη, τα αλληπάλληλα κραχ που ξεσπούν τις 3 τελευταίες δεκαετίες (κατάρρευση οικονομιών ΝΑ Ασίας, αλληπάλληλα κραχ χρηματιστηρίων, καταρρεύσεις Αργεντινής και Ρωσίας, κατάρρευση επιχειρήσεων πληροφορικής (dot.com) και "νέας οικονομίας", χαοτικές συναλλαγματικές ανισορροπίες και καταρρεύσεις νομισμάτων κλπ, κλπ) μαζί με το τελευταίο, ανεξάρτητα το μέγεθος και την έκταση του καθενός απ' αυτά, και πέρα από τις διαφορετικές αφορμές τους, **βρίσκονται σε στενή σύνδεση μεταξύ τους**. Τα μέτρα της πρόσκαιρης αντιμετώ-

πισης του ενός συντελούσαν στο ξέσπασμα του επόμενου. Και **όλα μαζί αποτελούν εκδηλώσεις της ίδιας της λειτουργίας της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας και ξεσπάσματα της βαθιάς και μόνιμης κρίσης που την μαστίζει**.

Παρ' όλο που το τελευταίο κραχ είναι πολύ πιο εκτεταμένο και μεγαλύτερο απ' όλα τα προηγούμενα, (κυρίως επειδή "χτύπησε" στην καρδιά του παγκόσμιου καπιταλισμού, τις ΕΠΑ και την Ευρώπη), σίγουρα δεν είναι το τελευταίο.

Όσο και αν οι πανικόβλητες φωνές των καπιταλιστών, των κυβερνήσεων και των άλλων υπηρετών τους, βιάζονται να το εμφανίσουν ως την συντέλεια του κόσμου, (κυρίως επειδή τα μεγέθη και η έκτασή των απωλειών τους σε απόλυτα μεγέθη ξεπερνούν αυτά του κραχ του 1929), δυστυχώς για την κοινωνία, **το αποσυντιθέμενο καπιταλιστικό σύστημα ετοιμάζει ακόμα μεγαλύτερα κραχ, ασύλληπτα πιο μεγάλες οικονομικές και κοινωνικές καταστροφές, ασύγκριτα πιο μαζική απαξίωση κοινωνικού πλούτου, πιο εκτεταμένο και πολυπληθέστερο κλείσιμο επιχειρήσεων, μεγάλο περιορισμό παραγωγής με τεράστια ποσοστά ανεργίας, φτώχειας και εξαθλίωσης, με ταυτόχρονη έξαρση μεγαλύτερης ακρίβειας και πληθωριστικής υποβάθμισης των εργατικών αμοιβών**, που θα κάνουν τις

σημερινές να φαντάζουν ασήμαντες.

Σίγουρα, η τεράστια διεύρυνση του τραπεζικού δανεισμού και της πιστωτικής επέκτασης, (επιχειρηματικά, στεγαστικά και καταναλωτικά δάνεια, πιστωτικές κάρτες, χρηματοπιστωτικά προϊόντα κλπ) που συντελέστηκε ιδιαίτερα τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, αποτέλεσε την βάση πάνω στην οποία εκδηλώθηκε το σημερινό κραχ.

Η ανεξέλεγκτη επέκταση της τραπεζικής πίστης πάνω σε μια έντονα επισφαλής βάση, σε συνδυασμό με τις κυβερνητικές πολιτικές εργατικής λιτότητας -που μαζί με τις εργατικές αμοιβές, υπόσκαπταν και την δυνατότητα των εργαζομένων να ξεπληρώνουν τις δόσεις των δανείων τους- δημιούργησε, (κυρίως μετά την χρηματιστηριακή κρίση του 2001-2003), τους όρους και τις συνθήκες εμφάνισης "επενδυτικών" επιχειρήσεων πολυεθνικής δραστηριότητας, δίπλα ή και μέσα στον τραπεζικό τομέα, που για χάρη της μεγάλης κερδοφορίας, δημιουργούσαν και εκμεταλλεύονταν, διάφορα τραπεζικά επενδυτικά κερδοσκοπικά "προϊόντα"-σκουπίδια, (στεγαστικά δάνεια χαμηλής απόδοσης, τα γνωστά ως subprime, σύνθετα ή δομημένα ομόλογα, παράγωγα τύπου credit default swaps κλπ) που τα μεταπωλούσαν σε άλλους "θεσμικούς επενδυτές". Με τον τρόπο αυτό, **για χάρη της μεγαλύτερης κερδοφορίας και της ταχύτερης διακίνησης των συσσωρευμένων κεφαλαίων** (που το λίκνασμα τους θα έπνιγε το σύστημα), παρέκαμψαν την αναλογία των δανείων που μπορούσαν να δώσουν - 5 ή 10 φορές τα ίδια κεφάλαιά τους- ανεβάζοντάς την σε 30, 40 ακόμα και 50 φορές, δημιουργώντας μια πρωτοφανή σε μέγεθος πιστωτική φούσκα!!

Η τεράστια αυτή επέκταση της τραπεζικής πίστης, που πλημμύρισε τις παγκόσμιες αγορές με πληθωριστικό χρήμα, δεν έγινε τυχαία ή από λάθος. **Προκλήθηκε από την ανάγκη να ενισχυθεί η καταναλωτική ικανότητα και να εξασφαλιστεί η απαραίτητη**

Ο Λένιν για τον ιμπεριαλισμό και την "εργατική αριστοκρατία"

"Είναι ακριβώς ο παρασιτισμός και το σάπισμα του καπιταλισμού που χαρακτηρίζουν το ανώτατο ιστορικό του στάδιο, δηλαδή τον ιμπεριαλισμό. ...Όπως αποδεικνύεται σε τούτο το βιβλιαράκι, ο καπιταλισμός έχει ξεχωρίσει τώρα **μια χούφτα** (λιγότερο από το ένα δέκατο του πληθυσμού της γης, με τον πιο "απλόχερο" και ξογκωμένο υπολογισμό λιγότερο από το ένα πέμπτο) πλούσια και ισχυρά κράτη που ληστεύουν όλο τον κόσμο -"κουρεύοντας" απλώς κουπόνια...

Είναι αυτονόητο ότι μ' ένα τόσο γιγάντιο **υπερκέρδος** (γιατί είναι πάνω από το κέρδος που απομυζούν οι κεφαλαιοκράτες από τους εργάτες της χώρας "τους") **μπορεί να εξαγοράζονται** οι εργατικοί ηγέτες και το ανώτερο στρώμα που αποτελεί την εργατική αριστοκρατία. Και αυτό το στρώμα το εξαγοράζουν οι κεφαλαιοκράτες των "αναπτυγμένων" χωρών με χίλιους τρόπους, άμεσους και έμμεσους, ανοιχτούς και κρυφούς.

Αυτό το στρώμα των αστοποιημένων εργατών ή της "εργατικής αριστοκρατίας" που είναι πέρα για πέρα μικροαστικό από τον τρόπο της ζωής του, είναι το κύριο στήριγμα της 2ης Διεθνούς και στις μέρες μας το κύριο **κοινωνικό** (όχι στρατιωτικό) **στήριγμα της αστικής τάξης**. Γιατί πρόκειται για αληθινούς **πράκτορες της αστικής τάξης μέσα στο εργατικό κίνημα**, για εργατικούς τοποτηρητές της τάξης των κεφαλαιοκρατών, για αληθινούς αγωγούς του ρεφορμισμού και του σωβινισμού...

Αν δεν κατανοηθούν οι οικονομικές ρίζες αυτού του φαινομένου, αν δεν εκτιμηθεί η πολιτική και κοινωνική του σημασία, δεν μπορεί να γίνει ούτε βήμα στον τομέα της λύσης των πρακτικών καθηκόντων του κομμουνιστικού κινήματος και της επερχόμενης κοινωνικής επανάστασης.

Ο ιμπεριαλισμός είναι η παραμονή της κοινωνικής επανάστασης του προλεταριάτου. Από το 1917 και δώθε αυτό επιβεβαιώθηκε σε παγκόσμια κλίμακα"

N. Λένιν, 1920, (Από τον πρόλογο που έγραψε για το βιβλίο του "Ο ιμπεριαλισμός Ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού" σελ 14-15 εκδ Θεμέλιο)

Στη Σελίδα 6

Από τη Σελίδα 5

ποσότητα χρήματος, ώστε, τα λιμνάζοντα συσσωρευμένα κεφάλαια, να μπορούν να μπουν στην παραγωγή, να παράγουν προϊόντα, να ολοκληρώνουν την κυκλοφορία τους και να πραγματώνουν τα νέα κέρδη που πετυχαίνουν. Προκλήθηκε δηλαδή από τις ίδιες τις ανάγκες της καπιταλιστικής λειτουργίας και απεικονίζει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την παρασιτική και κερδοσκοπική φύση του μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Ανάγκες που συνεχίζουν να λειτουργούν πέρα και πάνω από τα μέτρα "ασπιρίνες" που εξαγγέλλουν οι κυβερνήσεις, εξυφαίνοντας τις επερχόμενες νέες οικονομικές καταρρεύσεις, συνυφασμένες με τις συνέπειες και τα αποκαϊδία της σημερινής και των προηγούμενων.

Οι εκτεταμένες συνεχιζόμενες πολυποικίλες επιδράσεις του χρηματοπιστωτικού κραχ πάνω στα χρηματιστήρια και την, βυθιζόμενη στην ύφεση, πραγματική οικονομία αποτελούν μια ένδειξη αυτών των αναπόφευκτων διεργασιών.

Μπορεί να καταρρεύσει από μόνος του ο καπιταλισμός;

Υπάρχει κάποιο όριο στην κατρακύλα του καπιταλισμού πέρα από το οποίο δεν μπορεί να πάει πιο κάτω την κοινωνία; Ή μπορεί να αναμένεται ότι ο καπιταλισμός, μέσα από την διαδικασία της κρίσης του, θα καταρρεύσει και θα απαλλάξει την κοινωνία από μόνος του; Κανένα από τα δύο ερωτηματικά δεν έχει καταφατική απάντηση.

Ο καπιταλισμός δεν αντιμετωπίζει τέτοια α-

διέξοδα. Σε όσο βαθιά κρίση και αν βρεθεί, τα οικονομικά και πολιτικά κυβερνητικά και άλλα επιτελεία του θα ξεπερνάνε τις απώλειες και τις ζημιές, στο βαθμό που θα μπορούν να τις μεταβιβάζουν στους εκμεταλλεόμενους και την κοινωνία. Η επιβίωση του καπιταλισμού μετά από κάθε κραχ και κρίση βρίσκει την κοινωνία και το βιοτικό επίπεδο των εκμεταλλεομένων σε αρκετά χαμηλότερα σκαλοπάτια.

Στην πραγματικότητα το βάρομετρο των οικονομικών κρίσεων του καπιταλισμού είναι η δυνατότητα αντίστασης και άμυνας του εργατικού κινήματος ενάντια στις συνέπειες της κρίσης και των καπιταλιστικών επιθέσεων. Που καθορίζεται, όμως, από την οργανωτική κατάσταση και την αγωνιστική αποτελεσματικότητα του εργατικού κινήματος.

Με άλλα λόγια, η κατάρρευση ή όχι του καπιταλισμού είναι αντιστρόφως ανάλογη και συνυφασμένη με την αντιμετώπιση της ανοργανωσιάς και της πολυδιάσπασης των δυνάμεων της εργατικής τάξης, με την πάλη, δηλαδή, για την συγκρότηση της επαναστατικής ηγεσίας του εργατικού κινήματος.

Η αντιμετώπιση της σημερινής κρίσης είναι πολύ διδακτική. Τις τεράστιες ζημιές και τις απώλειες τρισεκατομμυρίων, που προκλήθηκαν από την χρηματοπιστωτική κρίση, ανέλαβε να τις πληρώσει ή να τις "εγγυηθεί" ο κρατικός μηχανισμός της κάθε καπιταλιστικής χώρας, μεταφέροντας την ζημιά στους φορολογούμενους εκμεταλλεόμενους, που στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι οι εργαζόμενοι. Όσο θα βαθαίνει η κρίση και το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα δεν ανατρέπεται τόσο οι εργαζόμενοι και ολόκληρη η κοινωνία θα πληρώνουν τις οικονομικές κοινωνικές και περιβαλλοντικές καταστροφές του με περισσότερη και σκληρότερη εκμετάλλευση, με μεγαλύτερη ανεργία, με πιο εκτεταμένη φτώχεια και εξαθλίωση, με όλο και πιο μεγάλες στερήσεις, σε βάρος του βιοτικού κοινωνικού επιπέδου. Και όπως έδειξαν οι προηγούμενοι 2 παγκόσμιοι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι και όσοι ακολούθησαν μέχρι σήμερα μετά τον 2ο, οι καπιταλιστές, αν τους το επιτρέψουν οι εργαζόμενοι και ολόκληρη η υπόλοιπη κοινωνία, προκειμένου να εξασφαλίσουν την δική τους κερδοφορία σε βάρος των ανταγωνιστών τους, δεν θα σταματήσουν ούτε μπροστά στον κίνδυνο ολικού αφανισμού του πλανήτη.

Ο καπιταλισμός δεν επιδέχεται διόρθωση Μόνο επαναστατική ανατροπή

Από την αναπόφευκτη ιμπεριαλιστική του μετάλλαξη και μετά, εξελισσόμενος από τον ανταγωνιστικό στον μονοπωλιακό καπιταλισμό, (μετάλλαξη που η ολοκλήρωσή της χρονολογείται γύρω στο 1900), το καπιταλιστικό σύστημα έχει χάσει κάθε προοδευτική του δυνατότητα. Μπαίνοντας στην ιμπεριαλιστική του εποχή, δηλαδή την εποχή της παρακμής και της αποσύνθεσής του, για να δημιουργήσει πια την όποια πρόοδο, πρέπει πρώτα να προκαλέσει τεράστιες καταστροφές σε βάρος της κοινωνίας και ολόκληρου του πλανήτη. Η μεγάλη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και η επιταχυνόμενη διεθνοποίησή τους, που το ίδιο έχει προκαλέσει, βρίσκονται σε πλήρη αναντιστοιχία και σύγκρουση με τις ιστορικά ξεπερασμένες αστικές παραγωγικές σχέσεις του (ατομική ιδιοκτησία και εθνικά σύνορα).

Η διατήρηση αυτής της αντίθεσης πληρώνεται πολύ ακριβά από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Παρά τις τεράστιες τεχνολογικές και κοινωνικές δυνατότητες που επιτρέπουν πιο λίγες ώρες δουλειά, πιο ξεκούραστες, με εξασφαλισμένο ένα ανθρώπινο επίπεδο ζωής για ολόκληρο τον πλανήτη, η εκμετάλλευση γίνεται όλο και πιο σκληρή, οι ώρες δουλειάς όλο και πιο απάνθρωπες, το βιοτικό επίπεδο σε σχέση με τις υπάρχουσες κοινωνικές δυνατότητες εξαθλιωμένο, η ανεργία, η ακρίβεια, η φτώχεια και οι στερήσεις καλπάζουν ενώ η πείνα και δίψα βασανίζει εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους σε ανεπτυγμένες και μη χώρες, σε εύφορες ή όχι πε-

Στη Σελίδα 7

Οκτώβριος 2008

Από τη Σελίδα 6

ριοχές του πλανήτη.

Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, το μεγάλο κραχ του 1929, ο καταστροφικός 2ος παγκόσμιος πόλεμος και οι πάμπολλοι "τοπικοί" ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι που τον ακολούθησαν από το τέλος του μέχρι και σήμερα. Το ξέσπασμα της νέας γενικής κρίσης, το 1973, μετά την μεταπολεμική ανάπτυξη, που είχε τροφοδοτηθεί από τα 80 εκατομμύρια νεκρούς, τις ανυπολόγιστες υλικές πολεμικές καταστροφές, αλλά κυρίως, από την ανυπαρξία επαναστατικής ηγεσίας του διεθνούς προλεταριάτου. Οι βαριές συνέπειες των διαδοχικών υφέσεων και αναιμικών ανακάμψεων της νέας εντεινόμενης κρίσης, πάνω στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Οι κυβερνητικές πολιτικές διαρκούς λιτότητας σε βάρος των εργατικών αμοιβών και κοινωνικών κατακτήσεων. Οι καταστροφές κοινωνικού πλούτου από τα αλληπάλληλα οικονομικά διεθνή κραχ. Οι βαριές συνέπειες της σημερινής κατάρρευσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Όλα αυτά, μαζί με την συνολική κοινωνική αποσύνθεση που τα συνοδεύει, δεν είναι παρά **οι εκδηλώσεις και παραλλαγές της ίδιας της ιμπεριαλιστικής παρακμής του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος.** Ενός συστήματος που τα συμφέροντα και το μέλλον της κοινωνίας και ολόκληρης της ανθρωπότητας **απαιτούν την ανατροπή του, την συντριβή του και την αντικατάστασή του από μια άλλη ορθολογική σοσιαλιστική κοινωνική και οικονομική οργάνωση που να εναρμονίζεται με τις ήδη ανεπτυγμένες παραγωγικές δυνατότητες και ικανότητες της ανθρωπότητας και θα εξασφαλίζει την λειτουργία τους και την παραπέρα ανάπτυξή τους με βάση τα κοινωνικά οικονομικά περιβαλλοντικά ανθρώπινα συμφέροντα.**

Οι καπιταλιστές δεν πρόκειται να αποχωρή-

Οκτώβριος 2008

σουν μόνοι τους και οικειοθελώς ποτέ από την εξουσία. Ούτε φυσικά πρόκειται να παραιτηθούν ποτέ από το δικαίωμα να εκμεταλλεύονται και να ιδιοποιούνται τον κοινωνικό πλούτο που παράγει η δουλειά και ο μόχθος της εργατικής τάξης. Παρά την πλήρη ιμπεριαλιστική παρακμή και αποσύνθεση του συστήματός τους και την πλήρη αντίθεσή του με τις ανάγκες της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας και παρά τις ασύλληπτες καταστροφές που έχει προκαλέσει και προκαλεί στην ανθρωπότητα, οι καπιταλιστές της κάθε χώρας, δεν έφυγαν και δεν πρόκειται να φύγουν από την εξουσία μόνοι τους, ποτέ και πουθενά. Χρησιμοποιώντας τον πάνοπλο κρατικό μηχανισμό τους, διασώζουν το σάπιο σύστημά τους και παραμένουν γραπωμένοι στην πλάτη της κοινωνίας, σαν παράσιτα, αξιοποιώντας την ως τώρα πολιτική αδυναμία της εργατικής τάξης να τους πετάξει οριστικά στο καλάθι των σκουπιδιών της ιστορίας.

Μόνο η συγκροτημένη δύναμη της εργατικής τάξης, και οργανωμένης σε δυνατά επαναστατικά κόμματα και την 4η Διεθνή, μπορεί να σύρει μαζί της και τα άλλα εκμεταλλεόμενα στρώματα της κοινωνίας για την υλοποίηση του επαναστατικού προγράμματος οριστικής αντιμετώπισης της καπιταλιστικής αποσύνθεσης.

Με μια κυβέρνηση των εργατών και των φτωχών αγροτών, που, βασισμένη στην οργανωμένη συμμετοχή κινητοποίηση και δράση των εργαζομένων και όλων των φτωχών εκμεταλλεομένων της κοινωνίας, μαζί με τα άμεσα μέτρα αντιμετώπισης των βαρών της κρίσης και της φτώχειας πάνω στα εργατικά εισοδήματα και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, ταυτόχρονα θα προωθήσει την οριστική αντιμετώπιση των κρίσεων της καπιταλιστικής αναρχίας με:

Την απαλλοτρίωση, χωρίς καμιά αποζημίωση, των καπιταλιστών και την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας πάνω στο τραπεζικό-χρηματοπιστωτικό σύστημα και τα μεγάλα μέσα παραγωγής. Την άμεση κρατικοποίησή τους, ώστε να αφαιρεθεί η δυνατότητα από την ολιγαρχία των καπιταλιστών να τα χρησιμοποιούν για τα δικά τους κέρδη, σε βάρος ολόκληρης της κοινωνίας. **Τον σχεδιασμό της παραγωγής και ολόκληρης της οικονομίας κάτω από τον άμεσο έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων, με βάση τις κοινωνικές ανάγκες.**

Την ανατροπή και συντριβή της κρατικής μηχανής της άρχουσας αστικής τάξης που προστατεύει την εκμετάλλευση, την καπιταλιστική αναρχία και την κοινωνική αποσύνθεση. Την οικοδόμηση ενός νέου συμβουλευτικού εργατικού κρατικού μηχανισμού, της δικτατορίας του προλεταριάτου -δικτατορίας για τους καπιταλιστές και εκμεταλλευτές, πλείριας δημοκρατίας για τους εργαζόμενους και τους άλλους εκμεταλλεόμενους που αποτελούν την συντρι-

πτική πλειοψηφία της κοινωνίας.

Την οικοδόμηση ενός κράτους που, βασισμένου και δομημένου πάνω στα Συμβούλια των εργατών και των φτωχών αγροτών και των άμεσα εκλεγμένων αλλά και άμεσα ανακλητών αντιπροσώπων τους (που η αμοιβή τους δεν θα μπορεί να ξεπερνά τον μέσο εργατικό μισθό), θα εξασφαλίζει τον συνεχή έλεγχο και την διεύθυνση της οικονομίας και της κοινωνίας από τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Ενός τέτοιου εργατικού κράτους που θα υλοποιήσει και θα προστατεύσει τα αναγκαία οικονομικά και κοινωνικά μέτρα δομικής αντιμετώπισης της οικονομικής και κοινωνικής καπιταλιστικής διάλυσης και της σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας.

Την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση και ανοικοδόμηση ολόκληρης της κοινωνίας, σε διεθνικό επίπεδο, μέσω της οικοδόμησης Ενωμένων Εργατικών Σοσιαλιστικών Ομοσπονδιών, προς την κατεύθυνση μιας Ενιαίας Παγκόσμιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας. Για την σχεδιασμένη και ενιαία αξιοποίηση των προϊόντων και των δυνατοτήτων της ανθρώπινης εργασίας και του πολιτισμού, προς όφελος του ανθρώπου και ολόκληρου του πλανήτη.

Μια τέτοια σοσιαλιστική αναδιοργάνωση, βασισμένη στα κοινωνικοποιημένα μέσα παραγωγής και την σχεδιασμένη οικονομία, θα απαλλάξει την κοινωνία από τις καπιταλιστικές κρίσεις και την αποσύνθεση και θα δημιουργήσει τις αναγκαίες υλικές προϋποθέσεις οριστικής κατάργησης κάθε είδους εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, την απάλειψη κάθε ταξικού διαχωρισμού τους και κατά συνέπεια τον μαρασμό και την απάλειψη του κράτους. Θα οδηγήσει στην κομμουνιστική κοινωνία.

Ακρίβεια και Ανεργία απειλούν με εξαθλίωση και εκφυλισμό την εργατική τάξη

Το πέρασμα των συνεπειών του ντόμινο της μεγάλης χρηματοπιστωτικής κρίσης στην πραγματική οικονομία και η βαθιά ύφεση στην οποία αυτή μπήκε, πυροδοτούν την εκτίναξη της ανεργίας και της ακρίβειας σε τέτοια ποσοστά που αν δεν αντιμετωπιστούν από το εργατικό κίνημα αποτελεσματικά, απειλούν να οδηγήσουν πολύ μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης στην εξαθλίωση, τον εκφυλισμό και την καταστροφή.

Μια ακνή εικόνα για το τι μπορεί να προκαλέσει στην επόμενη στροφή της η καπιταλιστική κρίση και τα αλληπάλληλα κραχ της μας την δίνει το μεγάλο κραχ του Οκτώβρη του 1929 μετά το οποίο η ανεργία στις ΕΠΑ έφτασε το 35% και η πείνα θέριζε τους εκμεταλλεζόμενους.

Με δεδομένο ότι με τα σημερινά δεδομένα, το ξέσπασμα ενός γενικευμένου καπιταλιστικού κραχ (που χωρίς την παρέμβαση των κυβερνήσεων και την κατασπατάληση τρισεκατομμυρίων δημόσιου πλούτου, η κρίση των τραπεζικών καταρρεύσεων τον Σεπτέμβρη, πολύ πλησίασε να το κάνει πραγματικότητα) θα κάνει την ύφεση του 1929 να μοιάζει σαν περίπατος στο πάρκο, η εργατική τάξη και οι οργανώσεις τους υποχρεώνονται, απέναντι στην απειλητική ανεργία και την ακρίβεια, να ξεκινήσουν την οργάνωση του αγώνα τους για κατακτήσεις που θα αποτελέσουν την απαραίτητη ασπίδα προστασίας της ζωής των ερ-

γαζομένων απέναντι στην καπιταλιστική κρίση.

Ήδη μεγάλες επιχειρήσεις ανακοινώνουν περικοπές χιλιάδων θέσεων εργασίας, εκτινάζοντας τον αριθμό και τα ποσοστά των ανέργων στα ύψη. Ενώ, τα όργανα της ΓΣΕΕ, για την χώρα μας, σαν ουδέτεροι "παρατηρητές", προειδοποιούν για 80.000 νέους άνεργους εξαιτίας της ύφεσης!

Πρέπει οι συνδικαλιστικές και πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης, συγκροτημένοι σε ενιαίο εργατικό μέτωπο, ενάντια στον παραλογισμό του καπιταλιστικού συστήματος να κηρύξουν **"αμείλιχτο πόλεμο ενάντια στην πολιτική των καπιταλιστών -που, ως ένα μεγάλο μέρος, είναι πολιτική των πρακτόρων τους, των ρεφορμιστών- που προσπαθούν να ξαναρίξουν πάνω στους ώμους των εργαζομένων ολόκληρο το φορτίο του милитарισμού, της κρίσης, της κατάρρευσης των νομισματικών συστημάτων κι όλων των άλλων ασθενειών που φέρνει μαζί της η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού."** Να διεκδικήσουν **"ΔΟΥΛΕΙΑ και ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΖΩΗΣ για όλους."**

"Ούτε ο πληθωρισμός του νομίσματος ούτε η σταθεροποίηση μπορούν να χρησιμεύουν σα συνθήματα στο προλεταριάτο, γιατί αυτά δεν είναι παρά οι δύο άκρες ενός και του ίδιου ραβδιού. Ενάντια στην ακρίβεια της ζωής, που ...θ' αποχτάει έναν χαρακτήρα ολοένα και πιο αχαλίνωτο, δεν μπορεί να παλαίψει κανείς παρά μόνο με το σύνθημα της ΚΙΝΗΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ. Οι συλλογικές συμβάσεις πρέπει να εγγυώνται μίαν αυτόματη αύξηση των μισθών, ανάλογη με την άνοδο των τιμών στα είδη κατανάλωσης"

"Κάτω από την απειλή να καταδικάσει τον εαυτό του στον εκφυλισμό, το προλεταριάτο δεν μπορεί να ανεχτεί τη μετατροπή ενός όλο και πιο μεγάλου

του τμήματος της εργατικής τάξης σε μόνιμους ανέργους, σε εξαθλιωμένους που τρέφονται από τα αποφάγια μιας κοινωνίας που αποσυντίθεται. Το δικαίωμα στη δουλειά είναι το μόνο σοβαρό δικαίωμα που έχει ο εργάτης σε μια κοινωνία που βασίζεται στην εκμετάλλευση. Όμως αυτό το δικαίωμα του το αφαιρούν κάθε στιγμή. Ενάντια στην ανεργία, τόσο την "οργανική" όσο και τη "συγκυριακή", είναι καιρός να ριχτεί, ταυτόχρονα με το σύνθημα για δημόσια έργα το σύνθημα της ΚΙΝΗΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ ΤΩΝ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Τα συνδικάτα και οι άλλες μαζικές οργανώσεις πρέπει να συνενώσουν εκείνους που έχουν δουλειά με εκείνους που δεν έχουν πάνω στη βάση αμοιβαίων υποσχέσεων αλληλεγγύης. Η δουλειά που υπάρχει πρέπει να μοιραστεί σ' όλους τους εργάτες, κι αυτό το μοίρασμα το καθορίζει το μέγεθος της εργάσιμης εβδομάδας. Το μέσο μεροκάματο κάθε εργάτη μένει όπως ήταν στην παλιά εργάσιμη βδομάδα. Το μεροκάματο με βάση ένα αυστηρά εγγυημένο μίνιμουμ, ακολουθεί τη κίνηση των τιμών. Στη σημερινή καταστροφική περίοδο είναι αδύνατο να δεχτεί κανείς οποιοδήποτε άλλο πρόγραμμα!

"Οι ιδιοκτήτες και οι δικηγόροι τους θα αποδείξουν το "αδύνατο της ικανοποίησης" αυτών των αιτημάτων. Οι καπιταλιστές μικρού μεγέθους και προπαντός εκείνοι που πάνε για φουντάρισμα, θα επικαλεστούν, πέρα απ' όλα τ' άλλα, τα λογιστικά τους βιβλία. Οι εργάτες θα απορίψουν χωρίς

συζήτηση αυτά τα επιχειρήματα κι αυτές τις αναφορές στα βιβλία τους. Εδώ δεν πρόκειται για μια "συνηθισμένη" σύγκρουση αντιτιθέμενων υλικών συμφερόντων. Πρόκειται για το πως θα προφυλαχτεί το προλεταριάτο από την ταπείνωση, την ηθική κατάρπωση και την καταστροφή. Πρόκειται για τη ζωή ή το θάνατο της μόνης δημιουργικής και προοδευτικής τάξης και, κατά συνέπεια, για το μέλλον της ανθρωπότητας. Αν ο καπιταλισμός είναι ανίκανος να ικανοποιήσει τα αιτήματα που με αδήριτη αναγκαιότητα ξεπηδούν από τα κακά που ο ίδιος γεννάει, να τον συντρίψουμε! η "δυνατότητα" ή το "αδύνατο" της ικανοποίησης των διεκδικήσεων είναι στην προκειμένη περίπτωση, ένα ζήτημα συσχετισμού των δυνάμεων που δεν μπορεί να λυθεί παρά μόνο μέσα στην πάλη." (Από το "Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού" σελ 12-13, εκδ. Αλλαγή)

Τράπεζες και Πιστωτικό σύστημα

Όπλα κερδοσκοπίας και μαζικής εξαθλίωσης

Η κατάρρευση διεθνών χρηματοπιστωτικών κολοσσών και το τεράστιο ντόμινο καταρρεύσεων που ενεργοποίησαν στην παγκόσμια οικονομία, προκαλώντας το ξέσπασμα μιας βαθιάς συγκλονιστικής κρίσης και ύφεσης, έφερε με τραγικό και οδυνηρό τρόπο στο προσκήνιο την κυριαρχία των τραπεζικών και των υπόλοιπων πιστωτικών ιδρυμάτων πάνω στην πραγματική διαχείριση της οικονομίας και την χρησιμοποίησή τους από την χρηματιστική ολιγαρχία για την "παραγωγή" και προώθηση τεράστιας έκτασης κερδοσκοπικών παιγνιδιών που πνίγουν την οικονομία και ολόκληρη την κοινωνία, απειλώντας με καταστροφές και πλήρη αποσύνθεση.

Ο τερατόμορφα σήμερα γιγαντωμένος πιστωτικός τομέας διασυνδέεται με κάθε οικονομική δραστηριότητα. Οι νευρώνες του τραπεζικού κεφαλαίου διαπερνούν, και δένονται σε ενιαίο σύνολο, με τις νευρώσεις του βιομηχανικού και εμπορικού κεφαλαίου, σφραγίζοντας με τον καταλυτικό τους ρόλο ολόκληρη την λειτουργία του παγκόσμιου μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Η συγχώνευση αυτή τραπεζικού βιομηχανικού και εμπορικού κεφαλαίου, εκπορευόμενη και συνυφασμένη με την συγκέντρωση της παραγωγής και τα κολοσσιαία πολυεθνικά μονοπώλια που ξεπηδούν από αυτή, αποτέλεσε, από την αρχή του 20ου αιώνα (1900), την βάση της γέννησης του χρηματιστικού κεφαλαίου και της χρηματιστικής ολιγαρχίας, και καθόρισε το πέρασμα του ανταγωνιστικού καπιταλισμού στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο, στον μονοπωλιακό καπιταλισμό.

Στον μονοπωλιακό καπιταλισμό είναι οι τράπεζες, που κατέχουν το κεφάλαιο σε χρηματική μορφή και το διαθέτουν στους βιομηχάνους και τους εμπόρους για να το χρησιμοποιήσουν.

Το χρηματιστικό, αυτό, κεφάλαιο, που βρίσκεται συγκεντρωμένο σε λίγα χέρια και ασκεί πραγματικό μονοπώλιο, βγάζει τεράστια και διαρκώς αυξανόμενα κέρδη από την ίδρυση εταιρειών, από την έκδοση χρεογράφων, από κρατικά

δάνεια κλπ, σταθεροποιώντας την κυριαρχία της χρηματιστικής ολιγαρχίας. Τα κέρδη του, στη διάρκεια βιομηχανικής ανόδου είναι τεράστια, ενώ στη διάρκεια των υφέσεων, που οι μικρές και ασταθείς επιχειρήσεις χάνονται, οι μεγάλες τράπεζες τις εξαγοράζουν φτηνά ή αναλαμβάνουν επικερδώς την "εξυγίανση" και την "αναδιοργάνωση" τους. Η πιο κερδοφόρα, όμως, από όλες τις τραπεζικές δραστηριότητες είναι η έκδοση τίτλων.

Οι τραπεζικές αυτές λειτουργίες, που από την κρίση του 1900 και μετά διογκώνονταν μέρα με την μέρα, γνώρισαν ιδιαίτερη επέκταση στην περίοδο "ανάπτυξης" που γέννησαν οι ιλιγγιώδεις καταστροφές του 2ου παγκοσμίου πολέμου. Τα τελευταία 30 χρόνια, όμως, οι λειτουργίες αυτές, απλωμένες πάνω σε ολόκληρο τον πλανήτη και ελέγχοντας κάθε οικονομική δραστηριότητα, γιγάντωσαν την παρουσία τους, τη δράση τους, και τα μεγέθη τους σε ασύλληπτα μεγέθη.

Το ίδιο το χρηματιστικό κεφάλαιο, που τις διαφεντεύει, απαιτεί όλο και ταχύτερη κυκλοφορία, ζητάει όλο και μεγαλύτερους ρυθμούς συσσώρευσης, χρειάζεται όλο και περισσότερα κέρδη. Τις οδηγεί σε αναπόφευκτη επιτάχυνση και διόγκωση των κερδοσκοπικών δραστηριοτήτων. Πιέζει σε μια απεριόριστη πιστωτική επέκταση που φτάνει σε 40 και 50 φορές των ιδίων κεφαλαίων τους. Επιβάλλει να "δημιουργήσουν" μηχανισμούς τιτλοποίησης των πάντων, ακόμα και του αέρα που αναπνέουν, πίσω από ευρηματικούς τίτλους που κρύβουν την πλασματικότητά τους (χρηματοοικονομικά παράγωγα, δομημένα ομόλογα κλπ κλπ) και δημιουργώντας μίαν ασύλληπτη σε όγκο μάζα πλασματικού χρήματος.

Στην πραγματικότητα, η παρακμιακή φύση του ιμπεριαλισμού, δηλαδή του μονοπωλιακού καπιταλισμού, εκδηλώνεται με τον πιο καθαρό τρόπο στον κερδοσκοπικό και αεριτζίδικο χαρακτήρα της σημαντικότερης, καθοριστικότερης και πιο θεμελιακής κολώνας του. Του τραπεζικού χρηματοπιστωτικού συστήματος. Του χρηματιστικού κεφαλαίου και της κυρίαρχης χρηματιστικής ολιγαρχίας του.

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Οι τράπεζες συγκεντρώνουν στα χέρια τους την πραγματική διαχείριση της οικονομίας. Στα αρπαχτικά χέρια των καπιταλιστών, αποτελούν έναν εκρηκτικό διαλυτικό μηχανισμό κερδοσκοπίας, που πνίγει μέσα στις φούσκες της την οικονομία και ολόκληρη την κοινωνία.

Αν, στην κρίση του περασμένου Σεπτεμβρίου, δεν υπήρχε η παρέμβαση των κρατικών μηχανισμών με τις ενέσεις τρισεκατομμυρίων από τα δημόσια ταμεία, το ντόμινο των καταρρεύσεων δεν θα είχε τελειωμό με εφιαλτικές συνέπειες για την οικονομία και ολόκληρη την κοινωνία.

Αντίθετα, τα τεράστια κεφάλαια που έχει συσσωρεύσει ο τραπεζικός τομέας, από δύναμη καταστροφής, μπορούν να αποτελέσουν την βάση οικονομικής και κοινωνικής αναδιοργάνωσης ενάντια στον δεσποτισμό των μονοπωλίων, την καπιταλιστική αναρχία, την ανεργία την φτώχεια και την εξαθλίωση. Προϋπόθεση όμως γι' αυτό είναι να αφαιρεθούν οι κατευθυντήριοι μοχλοί του από τους καπιταλιστές.

Όπως λέει το Μεταβατικό πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς: **"Για να φτιάξουμε ένα ενιαίο σύστημα επένδυσης και πίστης, σύμφωνα με ένα ορθολογικό σχέδιο που ν' ανταποκρίνεται στα συμφέροντα ολόκληρου του λαού, πρέπει να συγχωνεύσουμε όλες τις τράπεζες σε ένα εθνικό ίδρυμα. Μονάχα η απαλλοτρίωση των ιδιωτικών τραπεζών και η συγκέντρωση ολόκληρου του πιστωτικού συστήματος στα χέρια του κράτους θα θέσουν στη διάθεσή του τα πραγματικά αναγκαία μέσα, δηλαδή τα υλικά μέσα κι όχι μονάχα τα πλαστά και γραφειοκρατικά μέσα, για την οικονομική σχεδιοποίηση.**

Η απαλλοτρίωση των τραπεζών δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση απαλλοτρίωση των μικρών τραπεζικών καταθέσεων. Αντίθετα: για τους μικρούς καταθέτες, η ΕΝΙΑΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ, θα μπορεί να δημιουργήσει όρους πιο ευνοϊκούς από ότι οι ιδιωτικές τράπεζες. Κατά τον ίδιο τρόπο, μονάχα η κρατική τράπεζα θα μπορεί να δημιουργήσει τις συνθήκες για προνομιά δάνεια, δηλαδή για φτηνά δάνεια στους χτηματίες, τους βιοτέχνες και τους μικρεμπόρους. Ωστόσο, ακόμα πιο σπουδαίο είναι το γεγονός ότι ολόκληρη η οικονομία, πρώτα από όλα η βαριά βιομηχανία και οι μεταφορές, που θα κατευθύνεται από ένα ενιαίο οικονομικό επιτελείο, θα υπηρετεί τα ζωτικά συμφέροντα των εργατών κι όλων των εργαζομένων.

Όμως η ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ δε θα δώσει τα ευνοϊκά αυτά αποτελέσματα παρά αν η ίδια η κρατική εξουσία περάσει ολόκληρη από τα χέρια των εκμεταλλευτών στα χέρια των εργαζομένων"

(*"Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού"* σελ 21, εκδ. Αλλαγή)

Πόλεμο ενάντια στον πόλεμο

Ο δεύτερος παγκόσμιος ιμπεριαλιστικός πόλεμος Και η 4η Διεθνής

Την πρώτη του Σεπτεμβρίου, συμπληρώθηκαν 69 χρόνια από την έκρηξη του δεύτερου παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Από την ημέρα της γενίκευσης των τοπικών ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και συγκρούσεων σ' ένα παγκόσμιο ανθρωπομακελιό, χωρίς προηγούμενο σ' ολόκληρη την ιστορία της ανθρωπότητας.

Μαζί με την 1η Αυγούστου 1914, (έναρξη του πρώτου παγκόσμιου πολέμου) η 1η Σεπτεμβρίου 1939, πρέπει να μείνει βαθιά χαραγμένη στη μνήμη όλων των λαών του πλανήτη μας, στη μνήμη του κάθε ανθρώπου που αξίζει να λέγεται άνθρωπος.

Κι όχι βέβαια για να μην ξεχνάμε τη φρίκη αυτού του πολέμου, να τον αναθεματίζουμε και να τον ξορκίζουμε, όπως το κάνουν οι κάθε λογής κήρυκες της ιμπεριαλιστι-

κής "ειρήνης".

Μα πρώτα απ' όλα για να 'χουμε πάντα στο νου μας τα ακριβοπληρωμένα διδάγματα που μας έδωσε η παγκόσμια αυτή ανθρωποσφαγή. Να μεταδίδουμε τα διδάγματα αυτά στις νέες γενιές. Και να μη λησμονάμε ποτέ ότι οι αιτίες και οι δυνάμεις που προκάλεσαν τον πρώτο και τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο εξακολουθούν και σήμερα να υπάρχουν, να δρουν και ν' αποφασίζουν για την τύχη της ανθρωπότητας!

Να θυμούμαστε δηλαδή και να το φωνάζουμε διαρκώς, πως μια νέα ανθρωποσφαγή, ένας τρίτος παγκόσμιος ιμπεριαλιστικός πόλεμος, ανυπολόγιστα πιο εξοντωτικός, βρίσκεται και σήμερα σε εξέλιξη και θα εκραγεί αναπότρεπτα κάποια μέρα, αν δεν κηρύξουμε σε κάθε χώρα πόλεμο ενάντια στον πόλεμο, αν δεν αφαιρέσουμε την εξουσία από τα χέρια των εκμεταλλευτών, αν δεν αγωνιστούμε με όλα τα μέσα για να βάλουμε τέλος στο σαπισμένο καπιταλιστικό σύστημα που γεννάει τους πολέμους.

Οι δύο παγκόσμιοι και οι αμέτρητοι μικρότεροι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι που έγιναν και γίνονται, πότε στη μία και πότε στην άλλη περιοχή, έχουν αναμφισβήτητα αποδείξει ότι η ανθρωπότητα για να καταχτίσει και να επιβάλει για πάντα την ειρήνη, είναι υποχρεωμένη να δράσει επαναστατικά, να ξεσηκωθεί ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τους πολέμους του, να ανατρέψει τον καπιταλισμό που στηρίζεται στην εκμετάλλευση και στην καταπίεση των λαών και στην ληστεία του φυσικού πλούτου.

Οι εκκλήσεις, οι ευχές και οι δεήσεις για ειρήνη κάτω από τον καπιταλισμό, όχι μόνο δεν μπόρεσαν και δεν μπορούν να εμποδίσουν την έκρηξη των ιμπεριαλιστικών πολέμων και τη σφαγή των λαών, αλλά με την καλλιέργεια των ειρηνιστικών αυταπατών παραλύουν την αντιπολεμική επαναστατική δράση των εργατο-λαϊκών μαζών και συμβάλλουν έτσι αποφασιστικά στην προετοιμασία, την κήρυξη και την συνέχιση των πολέμων της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Για την ανθρωποσφαγή του δεύ-

**Ο καπιταλισμός
γεννάει τον πόλεμο
όπως το σύννεφο τη μπόρα
Ν. Λένιν**

τερου παγκόσμιου πολέμου και για όλους τους πολέμους που έκαναν μέχρι σήμερα οι ιμπεριαλιστές και οι στρατοκράτες φονιάδες, συνυπεύθυνοι είναι, εκτός, από τους ρασοφόρους υπηρέτες της καπιταλιστικής εξουσίας και όλοι οι εκφυλισμένοι ηγέτες των κομμάτων και των οργανώσεων της 2ης και της 3ης Διεθνούς (σοσιαλδημοκράτες και σταλινικοί). Που με το σύνολο της καιροσκοπικής αντεπαναστατικής πολιτικής τους επέτρεψαν στους ηγέτες των αντίπαλων ιμπεριαλιστικών ομάδων να παραπλανήσουν τις εργατολαϊκές μάζες και να τις σύρουν, γι' άλλη μια φορά, στο ιμπεριαλιστικό σφαγείο, για την αναδιανομή του κόσμου και την κυριαρχία τους πάνω σ' αυτόν.

Η μόνη παγκόσμια οργάνωση που με συνέπεια είπε έγκαιρα στους λαούς όλη την αλήθεια και πάλεψε σταθερά ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο με την επαναστατική πολιτική της σοσιαλιστικής εργατικής ανατροπής του σάπιου καπιταλισμού, ήταν η νεοδημιουργημένη και αδύναμη 4η Διεθνής. Απέναντι στον κατακλυσμό του ρατσισμού του σωβινισμού, του εθνικισμού και του σοσιαλπατριωτισμού, μέσα στη θύελλα της πολυπρόσωπης αντίδρασης, οι μαρξιστές επαναστάτες, οι λιγοστοί θεμελιωτές της 4ης Διεθνούς, ήταν οι μόνοι που κράτησαν θαρραλέα ψηλά τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού. Σαλπίζοντας την ανάγκη της συναδέλφωσης των εργατών και των λαών, την ανάγκη της επαναστατικής πάλης, για τον σοσιαλισμό και για την κομμουνιστική απελευθέρωση, για την παντοτινή ειρήνη.

Το απόσπασμα από το Ιδρυτικό Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς που δημοσιεύουμε στη συνέχεια, πιστοποιεί με τρόπο αναμφισβήτητο ότι, αν το παγκό-

σμιο εργατικό κίνημα είχε ακολουθήσει το δρόμο του επαναστατικού μαρξισμού, δηλαδή την πολιτική της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, η ανθρωπότητα θα είχε αποφύγει το μακελιό του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου και όλες τις ως τώρα τοπικές σφαγές. Και θα είχε βγει οριστικά από το κοινωνικό αδιέξοδο του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού, αδιέξοδο που εγκυμονεί έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, ο οποίος μπορεί να αφανίσει κάθε ίχνος ζωής και πολιτισμού πάνω στον πλανήτη.

Για το ζωτικό αυτό πρόβλημα του πολέμου, η εφημερίδα μας θα δημοσιεύσει μία σειρά άρθρα, από το επόμενο φύλλο της.

Για να αποδείξουμε ότι κάτω από το απάνθρωπο εκμεταλλευτικό σύστημα του καπιταλισμού, ποτέ δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ειρήνη!

Ότι η ειρήνη θα επικρατήσει πάνω στη γη, μόνο με τον επαναστατικό αγώνα των εργατών και των λαών, μόνο με το επαναστατικό πόλεμο ενάντια στους πολέμους των ιμπεριαλιστών και των στρατοκρατών φονιάδων!

"Στην περίπτωση της απειλής ενός πολέμου, το καθήκον της εργατικής τάξης όλων των ενδιαφερομένων χωρών, όπως και των αντιπροσώπων της στα κοινοβούλια, είναι να καταβάλουν όλες τους τις δυνάμεις για να αποτρέψουν τον πόλεμο με όλα τα μέσα που τους φαίνονται πιο κατάλληλα και που ποικίλουν ανάλογα με την οξύτητα της πάλης των τάξεων και με την γενική πολιτική κατάσταση.

Στην περίπτωση που παρ' όλα αυτά εκραγεί ο πόλεμος, έχουν καθήκον να αγωνιστούν για τον γρήγορο τερματισμό του και να χρησιμοποιήσουν με όλες τους τις δυνάμεις την οικονομική και πολιτική κρίση που δημιουργήσει ο πόλεμος για να εξεγείρουν τα πιο πλατειά λαϊκά στρώματα και να επισπεύσουν την πτώση της καπιταλιστικής κυριαρχίας".

(Ρόζα Λούξεμπουργκ, Ν. Λένιν, Μάρτωφ, απόφαση για τον πόλεμο που ψήφισε το Διεθνές Σοσιαλιστικό Συνέδριο της Στουτγάρδης το 1907)

Η Πάλη ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και τον Πόλεμο

(Αποσπάσματα - Ιδρυτικό Συνέριο της 4ης Διεθνούς, Σεπτέμβρης 1938)

Α΄ Μέρος

Ολόκληρη η παγκόσμια προοπτική και, κατά συνέπεια, η εσωτερική πολιτική ζωή των διαφόρων χωρών, είναι σκοτεινή, κάτω από την απειλητική σκιά του παγκόσμιου πολέμου. Η επικείμενη καταστροφή εξαπολύει ήδη βίαια κύματα φόβου στις πιο πλατιές μάζες της ανθρωπότητας.

Η Δεύτερη Διεθνής συνεχίζει την περιβόητη πολιτική της του 1914 με όλο και μεγαλύτερη σιγουριά, μια και σήμερα είναι η Κομμουνιστική Διεθνής που παίζει το πρώτο βιολί του σωβινισμού. Όσο ο κίνδυνος του πολέμου παίρνει συγκεκριμένη μορφή, τόσο οι σταλινικοί ξεπερνούν τους αστούς και μικροαστούς πασιφιστές, γίνανε οι κυδαιίοι ρήτορες της λεγόμενης "εθνικής άμυνας". Η μόνη εξαίρεση είναι οι φασιστικές χώρες, δηλαδή οι χώρες εκείνες όπου οι σταλινικοί δεν παίζουν κανένα ρόλο. Έτσι, η επαναστατική πάλη ενάντια στον πόλεμο πέφτει πάλι αποκλειστικά πάνω στους ώμους της Τέταρτης Διεθνούς.

Η πολιτική των Μπολσεβίκων - Λενινιστών πάνω σ' αυτό το ζήτημα, που διατυπώθηκε στις θέσεις της Διεθνούς Γραμματείας "Η Τέταρτη Διεθνής και ο Πόλεμος", διατηρεί ακόμα και σήμερα ολόκληρη την αξία της. Στην επόμενη περίοδο, οι επιτυχίες του επαναστατικού κόμματος θα εξαρτηθούν πρώτα απ' όλα, από την πολιτική του στο ζήτημα του πολέμου. Και μια σωστή πολιτική περιλαμβάνει δύο στοιχεία: την αδιάλλακτη στάση του απέναντι στον ιμπεριαλισμό και τους πολέμους του, και την ικανότητα του να στηρίζει ένα πρόγραμμα πάνω στην πείρα των ιδίων των μαζών.

Η μπουρζουαζία και οι πράκτορές της χρησιμοποιούν το ζήτημα του πολέμου, περισσότερο από κάθε άλλο, για να εξαπατούν το λαό με αφαιρέσεις, με γενικές φόρμουλες, με συγκινητικές εκφράσεις: "Ουδετερότητα", "συλλογική ασφάλεια", "εξοπλισμοί για την άμυνα της ειρήνης", "εθνική άμυνα", "πάλη ενάντια στο φασισμό", κλπ. Όλες αυτές οι φόρμουλες, συνοψίζονται, τελικά, στο γεγονός ότι το ζήτημα του πολέμου, δηλαδή, η τύχη των λαών, έχει αφεθεί στα χέρια των ιμπεριαλιστών, των κυβερνητικών επιτελείων τους, της διπλωματίας τους, των στρατηγών τους, με όλες τις ίντριγκες και όλες τους τις συνωμοσίες ενάντια στο λαό.

Η Τέταρτη Διεθνής απορρίπτει με απέχθεια όλες αυτές τις αφηρημένες έννοιες, που παίζουν τον ίδιο ρόλο, τόσο στο δημοκρατικό στρατόπεδο όσο και στο φασιστικό: "τιμή", "αίμα", "ράτσα". Η απέχθεια, όμως, δε φτάνει. Είναι επιτακτική ανάγκη να βοηθήσουμε τις μάζες, διαμέσου της εξύψωσης του κριτηρίου τους να διακρίνουν τα συνθήματα και τα αιτήματα, τη συγκεκριμένη ουσία των απατηλών αυτών αφαιρέσεων.

"Αφοπλισμός"; - Αλλά όλο το ζήτημα περιστρέφεται γύρω από το ποιος θα αφοπλίσει ποιόν. Ο μόνος αφοπλισμός που μπορεί να αποτρέψει ή να σταματήσει τον πόλεμο, είναι ο αφοπλισμός της μπουρζουαζίας από τους εργάτες. Για να αφοπλίσουν όμως την μπουρζουαζία, πρέπει οι ίδιοι οι εργάτες να εξοπλιστούν.

"Ουδετερότητα"; - Αλλά το προλεταριάτο δεν είναι καθόλου ουδέτερο στον πόλεμο ανάμεσα στην Ιαπωνία και την Κίνα ή σ' έναν πόλεμο ανάμεσα στη Γερμανία και την ΕΣΣΔ. Αυτό σημαίνει ότι υπερασπίζει την Κίνα και την ΕΣΣΔ. Βεβαίως! Αλλά όχι διαμέσου των ιμπεριαλιστών, που θέλουν να στραγγαλίσουν και την Κίνα και την ΕΣΣΔ.

"Υπεράσπιση της πατρίδας"; - Αλλά μ' αυτή την

αφαίρεση, η μπουρζουαζία εννοεί την υπεράσπιση των κερδών της και των ληστειών που κάνει. Είμαστε έτοιμοι να υπερασπίσουμε την πατρίδα ενάντια στους ξένους καπιταλιστές, αν πρώτα δέσουμε χειροπόδαρους τους δικούς μας καπιταλιστές και τους εμποδίσουμε να επιτεθούν στις πατρίδες των άλλων, αν οι εργάτες και οι χωρικοί της χώρας μας γίνουν οι πραγματικοί της αφέντες, αν τα πλούτη της χώρας περάσουν από τα χέρια μιας απειροελάχιστης μειονότητας στα χέρια του λαού, αν ο στρατός, από όργανο των εκμεταλλευτών γίνει ένα όργανο των εκμεταλλευομένων.

Είναι ανάγκη να μεταφράζουμε τις θεμελιώδεις αυτές ιδέες, αναλύοντας τις σε πιο συγκεκριμένες και επιμέρους ιδέες, ανάλογα με την πορεία των γεγονότων και τον προσανατολισμό της σκέψης των μαζών. Είναι ανάγκη, επιπλέον, να κάνουμε αυστηρή διάκριση ανάμεσα στον πασιφισμό του διπλωμάτη, του καθηγητή, του δημοσιογράφου και τον πασιφισμό του μαραγκού, του εργάτη γης και της πλύστρας. Στην πρώτη περίπτωση, ο πασιφισμός είναι ένα προκάλυμμα για τον ιμπεριαλισμό. Στη δεύτερη περίπτωση, ο πασιφισμός είναι η συγχυσμένη έκφραση της δυσπιστίας απέναντι στον ιμπεριαλισμό. Όταν ο μικροκτηματίας ή ο εργάτης μιλάνε για την υπεράσπιση της πατρίδας, εννοούν την υπεράσπιση του σπιτιού τους, της οικογένειας τους και της οικογένειας των άλλων ενάντια στην επέμβαση, ενάντια στις βόμβες, ενάντια στα ασφυξιογόνα αέρια. Ο καπιταλιστής και ο δημοσιογράφος του, με τον όρο υπεράσπιση της πατρίδας, εννοούν την κατάκτηση αποικιών και αγορών, τη ληστρική αύξηση της "εθνικής" τους μερίδας σε σχέση με το παγκόσμιο εισόδημα. Ο αστικός πασιφισμός και πατριωτισμός είναι μια σκέτη απάτη. Στον πασιφισμό κι ακόμα στον πατριωτισμό του καταπιεζόμενου, υπάρχει ένα στοιχείο που αντανακλά, από τη μία, το μίσος στον καταστρεπτικό πόλεμο, και, από την άλλη, μια προσκόλληση σ' αυτό που πιστεύει ότι είναι το δικό του το καλό -στοιχείο που πρέπει να ξέρουμε να αδράχνουμε και να εξαγάγουμε απ' αυτά τα αναγκαία επαναστατικά συμπεράσματα. Πρέπει να ξέρουμε να αντιπαραθέτουμε τις δύο αυτές μορφές πασιφισμού και πατριωτισμού. Χρησιμοποιώντας αυτούς τους υπολογισμούς ως αφετηρία της, η Τέταρτη Διεθνής υποστηρίζει κάθε διεκδίκηση, ακόμα και αν είναι ασήμαντη, αν αυτή μπορεί να ελκύσει τις μάζες σ' ένα ορισμένο βαθμό στην ενεργητική πολιτική, να διεγείρει την κριτική τους και να δυναμώσει τον έλεγχο τους πάνω στις μηχανορραφίες της μπουρζουαζίας.

Είναι απ' αυτή την άποψη που το αμερικάνικο τμήμα μας, λόγω χάρη, υποστηρίζει κριτικά την πρόταση για τη διενέργεια ενός δημοψηφίσματος πάνω στο ζήτημα της κήρυξης του πολέμου. Είναι καθαρό πως καμιά δημοκρατική μεταρρύθμιση δεν μπορεί, από μόνη της, να παρεμποδίσει την κυρίαρχη τάξη από το να προκαλέσει τον πόλεμο, όταν θα τον θελήσει. Είναι ανάγκη να προειδοποιήσουμε με ειλικρίνεια γι' αυτό. Αλλά, παρ' όλα αυτά, οι αυταπάτες των μαζών σ' ό,τι αφορά το προτεινόμενο δημοψήφισμα, η υποστήριξη τους, αντανακλά το αίσθημα δυσπιστίας των εργατών και των αγροτών απέναντι στην κυβέρνηση και το Κογκρέσο της μπουρζουαζίας. Χωρίς να υποστηρίξουμε ή να καϊδέψουμε τις αυταπάτες, είναι αναγκαίο να στηρίξουμε με όλες μας τις δυνάμεις την προοδευτική δυσπιστία των εκμεταλλευόμενων ενάντια στους εκμεταλλευτές τους. Όσο πιο μεγάλο γίνεται το κίνη-

μα για το δημοψήφισμα, όσο πιο γρήγορα οι αστοί πασιφιστές διαχωρίζουν τη θέση τους απ' αυτό, όσο πιο πολύ εκτεθούν οι προδότες της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τόσο πιο βαθιά θα γίνεται η δυσπιστία των εργαζομένων απέναντι στους ιμπεριαλιστές.

Απ' αυτή την άποψη είναι ανάγκη να προωθήσουμε το αίτημα: εκλογικά δικαιώματα για άνδρες και γυναίκες από 18 χρονών και πάνω. Εκείνος που θα κληθεί να πεθάνει αύριο για την πατρίδα, πρέπει να έχει σήμερα το δικαίωμα να ψηφίσει. Η πάλη ενάντια στον πόλεμο πρέπει πάνω απ' όλα να αρχίζει με την **επαναστατική κινητοποίηση της νεολαίας**.

Πρέπει να ριζούμε άπλετο φως πάνω στο πρόβλημα του πολέμου, απ' όλες τις γωνίες, λαμβάνοντας υπόψη την πλευρά από την οποία θα το αντιμετωπίσουν οι μάζες σε μια δοσμένη στιγμή.

Ο πόλεμος είναι μια γιγαντιαία εμπορική επιχείρηση, ιδιαίτερα για την πολεμική βιομηχανία. Κι είναι γι' αυτό το λόγο που οι "60 οικογένειες" είναι οι πρώτοι πατριώτες και οι κύριοι προβοκάτορες του πολέμου. Ο εργατικός έλεγχος στην πολεμική βιομηχανία είναι το πρώτο βήμα στην πάλη ενάντια στους "εργοστασιάρχες" του πολέμου.

Στο σύνθημα των ρεφορμιστών: να φορολογηθούν τα πολεμικά κέρδη, αντιτάσσουμε τα συνθήματα: **δημευση των πολεμικών κερδών και απαλλοτρίωση των επιχειρηματιών των πολεμικών βιομηχανιών**. Εκεί όπου η πολεμική βιομηχανία έχει "εθνικοποιηθεί" όπως στη Γαλλία, το σύνθημα του **εργατικού ελέγχου** διατηρεί όλη του τη δύναμη. Το προλεταριάτο δεν έχει εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση της μπουρζουαζίας ούτε και στον καπιταλιστή σαν άτομο.

- **Ούτε έναν άνθρωπο, ούτε μια δεκάρα για την αστική κυβέρνηση!**
- **Όχι στο πρόγραμμα των εξοπλισμών, ναι στο πρόγραμμα χρήσιμων δημόσιων έργων!**
- **Πλήρη ανεξαρτησία των εργατικών οργανώσεων από τον στρατιωτικό αστυνομικό έλεγχο!**
- **Πρέπει μια για πάντα να αποσπάσουμε την τύχη των λαών από τα χέρια των άπληστων και ανελέητων ιμπεριαλιστικών κλικών, που μηχανορραφούν πίσω από τις πλάτες τους. Σε σχέση μ' αυτά, απαιτούμε:**
- **Πλήρη κατάργηση της μυστικής διπλωματίας. Όλες οι συνθήκες και οι συμφωνίες πρέπει να είναι προσιτές σε κάθε εργάτη και σε κάθε χωρικό.**
- **Στρατιωτική εξάσκηση και εξοπλισμός των εργατών και των χωρικών κάτω από τον άμεσο έλεγχο των επιτροπών εργατών και χωρικών.**
- **Δημιουργία στρατιωτικών σχολών για την εκπαίδευση διοικητών που θα προέρχονται από τις γραμμές των εργαζομένων και θα εκλέγονται από ης εργατικές οργανώσεις.**
- **Αντικατάσταση του μόνιμου στρατού, από μια λαϊκή πολιτοφυλακή, αδιάσπαστα δεμένη με τα εργοστάσια, τα ορυχεία, τις φάρμες, κλπ.**

("Η θανάσιμη Αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς, εκδ Αλλαγή)
Στο επόμενο τεύχος της ΕΔ το Β' Μέρος

Είναι ο καπιταλισμός που προκαλεί την πείνα και το θάνατο...

Συμμεριζόμαστε, οπωσδήποτε, την αγανάκτηση και την διαμαρτυρία του ανθρώπου που διατύπωσε τα διπλανά οργίλα ερωτήματα, στην "Ελευθεροτυπία" της 19-9-08. **Όμως η φρίκη του θανάτου αμέτρητων παιδιών από την πείνα και από τη δίψα, δεν μας ανήκει, δεν ανήκει στους λαούς!**

Όσο κι αν η φρίκη αυτή μας αφορά σίγουρα όλους, όμως δεν ανήκει σ' εμάς, αλλά ανήκει στο παρακαμασμένο, στο σάπιο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Είναι αυτό το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, που γεννάει τη φρίκη του θανάτου εκατομμυρίων παιδιών και γενικότερα ανθρώπων, σε όλο τον κόσμο, από την πείνα, από τη δίψα κι από τους βάρβαρους πολέμους των ιμπεριαλιστών πλουτοκρατών κοσμοκρατόρων! Δεν είναι μόνο κάποιοι γιάπηδες υπεύθυνοι και υπόλογοι γι' αυτό το αποκρουστικό έγκλημα!

Και το έγκλημα αυτό θα αποχτάει διαρκώς και μεγαλύτερες διαστάσεις, όσο οι άνθρωποι που γνωρίζουν όλη την αλήθεια και αγανακτούν και φρίττουν, εξαντλούν ωστόσο την διαμαρτυρία τους διατυπώνοντας μόνο μερικά οργίλα ερωτήματα, που **δεν λένε όμως όλη την αλήθεια και δεν δείχνουν τον πραγματικό ένοχο, ούτε και προτείνουν καμιά λύση!**

Η ιερή αγανάκτηση και οι κραυγές, προκαλούν μόνο την εκτόνωση, δεν συμβάλλουν στην ανάπτυξη της αναγκαίας επαναστατικής δράσης για την κατεδάφιση του απάνθρωπου καπιταλιστικού συστήματος και για την οικοδόμηση μιας νέας ανθρώπινης κοινωνίας δίχως εκμετάλλευση και δίχως τη φρίκη του θανάτου από την πείνα και τους ιμπεριαλι-

στικούς πολέμους.

Πριν από καιρό, ο τότε πρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας, ο Τζέιμς Γούλφενσον, εκφράζοντας τη θανάσιμη αγωνία του καπιταλιστικού κόσμου που αποσυντίθεται, είχε πει:

"Όταν το μισό του κόσμου κοιτάζει στην τηλεόραση το άλλο μισό, που πεθαίνει από πείνα, ο πολιτισμός έχει φτάσει στο τέλος του". (Ελευθεροτυπία, 3-8-08, "Οι ευθύνες της πλούσιας Δύσης", σελ. 18-31)

Αν ήθελε να πει όλη την αλήθεια, ο Γούλφενσον, θα έλεγε ότι ο καπιταλισμός (όχι ο πολιτισμός) έχει φτάσει στο τέλος του. Και είναι καιρός πλέον να τον ενταφιάσουμε, για να σώσουμε την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό της από την αποσύνθεση και τον θάνατο. Θα έπρεπε δηλαδή να ομολογήσει αυτό που υποστηρίζει ο μπολσεβίκικος επαναστατικός μαρξισμός από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο μέχρι σήμερα!

Και θά 'πρεπε επίσης να παραδεχτεί ο κύριος Γούλφενσον, ότι η λύση και σωτηρία βρίσκεται στο πρόγραμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, το ιδρυτικό πρόγραμμα, το Μεταβατικό, της 4ης Διεθνούς!

Μα ο Τζέιμς Γούλφενσον, δεν είναι μαρξιστής επαναστάτης, παρά είναι μόνο ένας πιστός υπηρέτης και συμβουλάτορας του παρακαμασμένου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού. Που είναι αναγκασμένος όμως να λέει μερικές πικρές αλήθειες στ' αφεντικά του, ελπίζοντας να τα βοηθήσει να βρουνε διέξοδο στο αδιέξοδο που βρίσκονται!

Είναι επομένως χρέος των επαναστατών μαρξιστών και των αληθινών διανοούμενων, να εξηγούνε επίμονα ότι η ανθρωπότητα και ο πολιτισμός της θα βγούνε και θα σωθούνε από το αδιέξοδο και από τη σήψη του καπιταλισμού, μόνο με την επαναστατική ανατροπή του και την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση του κόσμου ολόκληρου μ' ένα ενιαίο

επιστημονικό πρόγραμμα που θα υπηρετεί τις ανάγκες του κάθε ανθρώπου και θα βάλει τέλος οριστικό σε κάθε εκμετάλλευση, στην πείνα και τη δυστυχία.

Μόνο έτσι, με την επαναστατική σοσιαλιστική δράση θα εξαλείψουμε το όνειδος του θανάτου εκατομμυρίων παιδιών από την πείνα κι όλες τις άλλες στερήσεις, όπως και από την εγκατάλειψη και τα ναρκωτικά.

Δ. Γιώτης

Η φρίκη που μας ανήκει!

Θα μπορούσε αυτό το παιδάκι να 'ναι ενός γιάπι; Το παιδί αυτό δεν είναι μια φωτογραφία. Ήταν η Ζάρα Μαχμούντ και πέθανε στις αρχές Ιουνίου, στην Αιθιοπία.

Η Ζάρα έζησε μόνο δύο έτη. Στο διάστημα αυτό οι τράπεζες που καταρρέουν τώρα στις ΗΠΑ συσώρευαν κέρδη με ρυθμό 25% και 25% κατ' έτος.

Αν η πείνα και η δίψα είναι οργανωμένος πόλεμος κατά της ανθρωπότητας με σκοπό το κέρδος, αυτοί που κερδοσκοπούν παγκοσμίως με τις τιμές των τροφίμων, δεν είναι εγκληματίες πολέμου;

Πόσα παιδάκια θα σκοτώνουν καθημερινώς οι γιάπηδες, Αμερικάνοι, Ευρωπαίοι, Κινέζοι, αν εκλεγεί ο Ομπάμα; Θα συνθέσει για το θέμα μια ωδή η Κάρλα Μπουρνί;

Φωτογραφία και σχόλια από την "Ελευθεροτυπία" 19/9/2008